

כ"ף מנחם-אב

יום ההילולא של כ"ק הרה"ג והרה"ח
המקובל וכו' רבי לוי יצחק שניאורסאהן



קובץ לימוד

ועלי החוב והזכות גדול להציע ולבקש וכו' — ללמוד
בהתועדות מתורתו, ולנדב ביומא דין לזכר נשמתו
מוצאי תשעה באב תשד"מ



מגבית כ' מנחם-אב
קרן לוי יצחק

KEREN LEVI YITZCHAK FUND

ע"ש הרה"ג וזוהר"ח המקובל וכו' רבי לוי יצחק שניאורסאהן
מיסודו של כ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל זצוקלה"ה נבי"מ זי"ע שניאורסאהן מליובאוויטש

ESTABLISHED BY THE LUBAVITCHER REBBE
IN MEMORY OF RABBI LEVI YITZCHAK SCHNEERSON

ב"ה כ' מנחם-אב תשפ"ג
שנת הקהל

August 7, 2023

At the Farbrengen of Chof Av 5724/1964, the Rebbe founded a special fund in honor of his father, Rabbi Levi Yitzchak Schneerson. He named the Fund - Keren Levi Yitzchak.

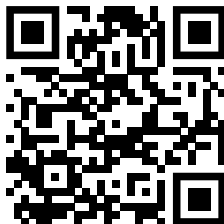
Throughout the subsequent years at the farbrengen of Chof Av, the Rebbe would make an appeal every year for this fund.

The fund provides short term loans to educational institutions and school teachers.

Today Keren Levi Yitzchak continues this vital work.

Honor the Rebbe's father by donating today at:

KerenLeviYitzchak.com



מתורת בעל הדילולא

Hebrew text, with permission of Kehot Publication Society
Adapted by Rabbi Dovid Dubov in Yalkut Levi Vitzchok Al Ha Torah
- by Yakov ben Zina & Leah bas Shlima -

English Text, Courtesy of Chayenu
Translated by Rabbi Alexander Heppenheimer

שמות כה, כט: וְעִשִּׂיתָ קֶעֱרָתוֹ וְכִפְתָּו וְקִשּׁוֹתָיו וּמִנְקִיתָיו אֲשֶׁר יִסֹּף
בָּהֶן וְהָב טָהוֹר תַּעֲשֶׂה אֹתָם:

כא

ביאור ורמז במספר ה"קנים", ו"ד לכל צד, ארבעה שורות של "ג-ג"
קנים, ושורה העליונה "ב" קנים

ארבעה¹ סניפין של זהב היו שם, מפצלין מראשיהן שהיו סומכים
בהן, שנים לסדר זה, ושנים לסדר זה. ועשרים ושמונה קנים, כחצי קנה
חלול, ארבעה עשר לסדר זה, וארבעה עשר לסדר זה.

מנחות פרק יא משנה ו (דף צו, א בגמרא)

כא

1) [ביאור המשנה עפ"י משניות מבוארות]: משנה זו ממשיכה בתיאור השולחן
וסידור לחם הפנים עליו. ארבעה סניפין של זהב (לוחות זהב), היו שם (בקצות השולחן,
שהיו עומדים על הארץ ועולים מעל גובה השולחן, כנגד גובה מערכת הלחם), מופצלין
מראשיהן (בראשי הלוחות, מעל לגובה השולחן, היו פיצולים, כדי לתת עליהם קנים),
שהיו סומכים בהן (בלוחות אלו את מערכות הלחם), שנים לסדר זה ושנים לסדר זה
(שני לוחות משני הצדדים של המערכת האחת ושני לוחות משני הצדדים של המערכת
השנייה), ועשרים ושמונה קנים (של זהב היו נתונים בפיצולים של הלוחות, כל קנה
היה) כחצי קנה חלול (שהיה סדוק לארכו), ארבעה עשר (קנים) לסדר זה (למערכת
האחת), וארבעה עשר לסדר זה (למערכת השנייה, שכן בכל מערכת היו שש חלות,
חלה על גבי חלה; החלה התחתונה היתה מונחת על השולחן עצמו, וארבע החלות
האמצעיות היו מונחות, כל אחת מהן, על שלשה קנים, הרי שנים עשר קנים, והחלה
העליונה היתה מונחת על שני קנים בלבד, לפי שאין עליה משא, הרי ארבעה עשר).

בהשלחן² נרמז ענין היחוד³ דזו"ן, והלחם הי' על השלחן תמיד כמ"ש⁴ לחם פנים לפני תמיד, כי היחוד צריך להיות בתמידיות, כי אין להפריד יסוד ומלכות זה מזה ח"ו.

והיו ד' סניפים של זהב מפוצלין מראשיהן שהיו סומכין בהן ב' לסדר זה וב' לסדר זה וכ"ח קנים י"ד לסדר זה וי"ד לסדר זה כדאיתא במנחות פ"א משנה ו'. ועיין בפרש"י בחומש פ' תרומה⁵.

הב' פעמים י"ד קנים, י"ל הם מהב' ידיים⁶ .., ובכל יד יש ה' אצבעות, שבה' אצבעות יש י"ד פרקין, ג' ג' בד' אצבעות, ובגודל ב' פרקין,

ועד"ז בהקנים הי' כמו"כ בהד' אורים שבין החלה התחתונה, עד בין החלה הרביעית והחלה החמישית, היו מונחים ג' קנים בכל אור, והם לנגד הד' אצבעות שעד אגודל, שבכל אצבע ג' פרקין, ובהאור שבין החלה החמישית להעליונה היו מונחים ב' קנים לנגד ב' פרקי דאגודל.

תורת לוי יצחק, חידושים וביאורים לש"ס עמוד רמג

(2) בסימן זה יבוארו „חמש“ שאלות בנוגע סידור לחם הפנים, והם:

(א) מהו הענין דה„שלחן“?

(ב) מה הטעם, דהיו בדיוק „ב“ מערכות של לחם הפנים?

(ג) מה הטעם, דבכל מערכת של לחם הפנים היו בדיוק „כח“ קנים, „יד“ קנים לסדר זה, ו„יד“ קנים לסדר זה?

(ד) מהו הטעם (הפנימי), דהיו בדיוק „חמש“ שורות של קנים?

(ה) בהנ"ל שאלה ד, מה הטעם (הפנימי), דבהמש שורות של קנים, היו ארבע פעמים „שלשה“ קנים, ובשורה העליונה (בין החלה העליונה והשני) היו רק „שנים“?

(3) ראה אור התורה ויקהל עמוד ב'קפח וז"ל: השולחן מקור ההשפעה לבי"ע, ולכן הוא צלע צפון, כי הדם הוא הנפש וכו' עיי"ש.

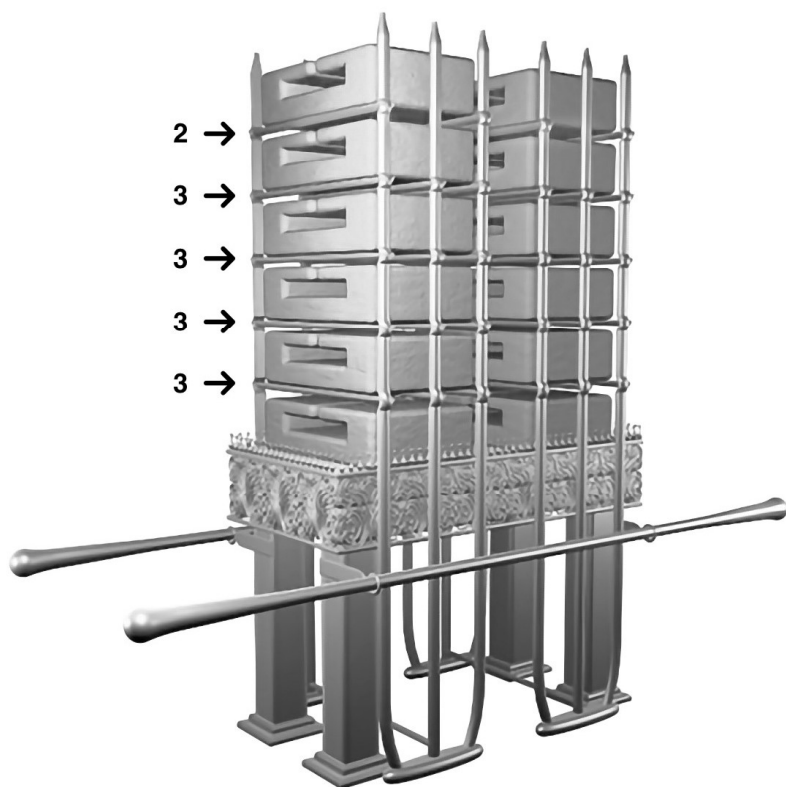
וראה לעיל סימן יז. יח. יט. תורת חיים תרומה שז, ג. (מובא לעיל סי' יח הערה

(2).

(4) תרומה כה, ל.

ציורים להנתבאר בסימן זה

(ציור השולחן בחסות „מכון לחם הפנים“)



The Hands of G-d

וַעֲשִׂיתָ קַעֲרֹתָיו וְכַפֹּתָיו וְקַשּׁוֹתָיו וּמִנְקִיתָיו אֲשֶׁר יֵסַךְ בָּהֶן זֶהָב טָהוֹר תַּעֲשֶׂה אֹתָם.

You shall make its bread molds, its bowls, its supporting frames and its hollow pegs with which the bread will be covered; you shall make them all of pure gold.

(Teruma 25:29)

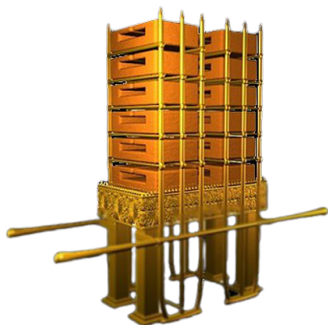
Introduction:

One of the vessels in the Mishkan, and later on in the Beis Hamikdash, was the Shulchan, the table for the 12 loaves of *Lechem HaPanim* (showbread) that was present at every moment upon it. This Shulchan had a unique design with supporting frames and hollow pegs, as the verses indicate. It consisted of a golden table and two columns of bread upon it. Six loaves for each column.

The Mishnah (Menachos 11:6) tells us that there were twenty-eight hollow pegs, each of which was shaped like half of a hollow reed. Besides for a support structure, these allowed air-flow to surround the loaves so they wouldn't become moldy. There were fourteen pegs for each column.

The Talmud (ibid. 97a) describes the structure (of the Shulchan as it relates to the pegs) as follows: Each column contains six breads: The lowest loaf of each column, did not require any pegs, since it rested on the Table itself. The four middle loaves of each column were each placed upon three pegs each. The top level loaf was placed upon only two pegs, as there was not a lot of weight upon it.

In summary: The pegs that separated and supported the breads were $3+3+3+3+2=14$ (See Image)



While the Talmud clearly explains why the top layer of bread needed less pegs than the rest of the layers of bread, we are left with no explanation to the precise number of pegs that each of the columns consisted, nor do we have an any insight into the precise break up of the layers of pegs.¹

- Driving Questions:

- What is the significance of the number 14, which was the total amount of pegs on each column?
- Why were the pegs divided by 3, with the top layer containing only 2?

The Kabbalah of Hands

Kabbalah teaches that there are ten Divine Attributes (Sefirot). There are three intellectual attributes of *Chochmah*, *Binah*, and *Daas* (conception, comprehension and intimate knowledge), which develop and cause the resulting seven emotional attributes (*middos*). According to Kabbalah, *Binah* is to be understood as the expansion of a concept the way it is in *Chochmah*, and therefore have more of an impact on the attributes that follow.

The final two attributes of these seven are *Yesod* and *Malchus*. While *Malchus* represents the recipient, *Yesod* is the connection and conduit of energy of the attributes that were above it,² giving it forward into the attribute of *Malchus*.

We know that the human form, in all its intricacies is a parallel metaphor for the Divine structure, albeit anthropomorphically³.

1 See, Rambam, *Moreh Nevuchim* 3:26, where he explains that there are reasons for the general commandments but not for the details. See, also, *Likutei Torah* 41c that the reason for the details of the commandments are part of the deepest secrets of the Torah, which will be revealed in the future messianic era. Cf. Tanya, *Igeret Hakodesh*, Epistle 19.

2 See Tikkunei Zohar, Pasach Eliyahu, 17a, *Yesod*, is the conclusion of the body, the sign of the holy covenant. Cf. Tanya, *ibid*. Epistle 15.

3 See *ibid*. Torah in general and particularly Kabbalah is full of imagery of the Divine, using the human body as the illustration. We find mention of G-d's eyes, for metaphor for his providence; His hands are the medium of His giving. And so forth.

The Arizal⁴ explains: *Binah* has two “hands”, a right hand and a left hand,⁵ each hand consisting of five fingers. These “hands” become “the secret” component that allow the attribute of *Malchus* to become a vessel and a well⁶ for the feminine waters (*Mayin Nukvin*).⁷

In the words of Rabbi Levi Yitzchak: The hands of the mother (=mother, being a metaphor for *Binah*)⁸ which carve out the foundations of *Malchus*.⁹

The Shulchan's Hands

Rabbi Levi Yitzchak ties this Kabbalistic concept into the hidden messages of the Shulchan, by explaining that the columns of bread and its pegs represent these Divine “Hands.”

It is for this reason, he explains, that there are two columns, since they represent the two hands of *Binah*. And each column has 14 pegs which is the numerical value of יד *Yad*, hand. 10 (Yud) + 4 (Daled) = 14.

Rabbi Levi Yitzchak, employs another connection between the number 14

4 Pri Etz Chaim, Shaar Kriat Shema She'al HaMitah ch. 7

5 See Tikkunei Zohar Ibid. Chesed, kindness, is the right arm, and Gevurah, stringency, is the left arm. See Maamorei Admor Hazaken cited in footnote 6.

6 The Arizal in Shaar Kriat Shema She'al Hamita explains numerous times (cited by Rabbi Levi Yitzchak) that these concepts are hinted to in the verse (Tehillim 31:6) recited as part of the Kriat Shema, *in Your hand I deposit my spirit*. In Hebrew בְּיָדְךָ אֶפְקֹד רוּחִי. The word *Yadcha*, hand, is written explicitly once, and a second time if you take the last letter of each of the three words and read it from the last word backwards. And if you take the first letters of these three words, it spells בְּאֵר, well, which represents the well of the feminine waters.

7 See Maamorei Admor Hazaken, 5568, vol. 1, p. 56 ff, where many of these very concepts are discussed in length. (Albeit, in a different subject matter.) There the Alter Rebbe explains that both Bina, and “hands” which correspond to Chesed and Gevurah is associated with the contraction of the Divine energy, which allows for the effusion of the Divine energy. [Interestingly, the Alter Rebbe cites and explains the verse from Shemos (15:17), *the sanctuary, O, G-d, which Your hands founded*, which speaks of the sanctuary, the home of this Shulchan.]

8 The Arizal in Shaar Kriat Shema She'al Hamita ch. 7 associates Binah with the letter Hey ה (See also, Tanya, Igeres Hateshuva ch. 4). Further on in ch. 10 the Arizal explains that the Hebrew letter Hey consists of a Yud and Daled, which make up the word *Yad*, hand.

9 See also Etz Chaim Gate 32, ch. 7; Gate 35, ch. 3; Gate 39, Drush 1.

and a hand, thereby explaining the division of pegs in layers.

Four of a person's fingers (the pinky, ring, middle and pointer fingers) are divided into three sections (proximal, intermediate and distal phalanges), while the thumb is divided into two sections (there is no intermediate phalange in the thumb) (see image).¹⁰

Thus the correlation of 14 with the hand is not only a total of 14 sections for the hand that symbolize the 14 pegs. More precisely, the breakdown of sections in the fingers is such that the four fingers have 3 sections, while the thumb has 2. Precisely the design of the pegs in the Shulchan: 3+3+3+3+2, total: 14.



This, concludes Rabbi Levi Yitzchok, is the secret of the division of pegs - it is indicative of the Divine "Hands," which mold the vessel and fountain of feminine Divine energy.¹¹

Toras Levi Yitzchak, p. 241 ff.

¹⁰ This metaphor of 14 sections in the Divine hand is also employed by the *Shefa Tal* (introduction, 5d ff). The *Shefa Tal* explains that this is the concept of the Priestly Blessings, which is also called *Nesias Kapayim* (the raising of the palms), where the Priest raises his hands, and then his hands parallel the hands of G-d, the Blessor, and the priest receive these blessings and transmits them to the hands of the Jewish people who are receiving these priestly blessings. He explains that this is also the meaning of the 15 word blessing (the three verses of blessings given by the Kohen consist of 15 words), the first 14 are blessings that correspond to Yad, which is 14, and more specifically, they correspond to the 14 sections of fingers. The final word Shalom, peace, he explains, is an overarching blessing over the other 14 blessings, and corresponds to the palm.

¹¹ Zohar 154b writes that the Shulchan and the bread which was placed upon it was symbolic of and the conduit by which G-d provided sustenance to the world. The Priest would eat this bread each shabbos to demonstrate that sustenance comes from G-d, and through this consumption the bread of every Jew was blessed. (The Zohar continues to discuss the table that man eats upon, and indicates a strong correlation between a table and the Shulchan in the Temple.) Cf. Bava Basra 25b.

פרקי משניות אותיות השם

לוי יצחק

י יומא פרק ח' Page 13	ו מועד קטן פרק ג' Page 13	ל סוכה פרק ד' Page 12	
ק גדרים פרק ח' Page 17	ח שבת פרק כ"ב Page 16	צ פרה פרק ט' Page 15	י יומא פרק ח' Page 14

לוי יצחק

מסכת סוכה פרק ד'

ו כמעשהו בחל כך מעשהו בשבת, אלא שהיו מלקטין אותן מערב שבת ומניחים אותן בגינות של זהב, כדי שלא יכמושו. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, חריות של דקל היו מביאין, וחובטין אותן בקרקע בצדי המזבח, ואותו היום נקרא יום חבוט חריות:

ז מיר התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן:

ח ההלל והשמחה שמנה ביצר. מלמד שחוב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג, בשאר כל ימות החג. סבה שבעה ביצר. גמר מלאכל, לא ויתר סבתו, אבל מוריד את הפלים מן המנחה ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון של חג:

ט נסוך המים ביצר. צלוחית של זהב מחזקת שלשת לגים היה ממלא מן השלוח. הגיעו לשער המים, תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו, שני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר, של סיד היו, אלא שהיו משחרין פניהם מפני היין. ומנבין כמין שני חטמין דקין, אחד מעבה ואחד דק, כדי שיהיו שניהם פלין בבת אחת. מערבי של מים, מורחי של יין. ערה של מים לתוך של יין, ושל יין לתוך של מים, יצא. רבי יהודה אומר, בלג היה מנסך כל שמנה, ולמנסך אומרים לו, הגבה ירך, שפעם אחת נסך אחד על גבי רגליו, ורגמיהו כל העם באתרוגיהן:

י כמעשהו בחל כך מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת מן השלוח, ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה, היה ממלא מן הבירה, שהיין והמים המגלין, פסולים לגבי המזבח:

א לולב וערבה, ששה ושבעה. ההלל והשמחה, שמנה. סבה ונסוך המים, שבעה. והחליל, חמישה וששה:

ב לולב שבעה ביצר, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, לולב שבעה, ושאר כל הימים, ששה:

ג ערבה שבעה ביצר, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים ששה:

ד מצות לולב ביצר. יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, מוליכין את לולביהן לחר הבית, והחונטין מקבלין מהן וסודרין אותן על גב האצטבא, והוקנים מניחין את שלהן בלשכה. ומלמדים אותם לומר, כל מי שמגיע לולבי בידו, הרי הוא לו במתנה. למחר משכימין ובאין, והחונטין וזרקין אותם לפניהם. והן מחטפין ומכין איש את חברו. וכשראו בית דין שבאו ליד סכנה, התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו:

ה מצות ערבה ביצר, מקום היה למטה מירושלים, ונקרא מוצא. יורדין לשם ומלקטין משם מרביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, וראשיהן כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים, אָנָּה ה' הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה ה' הַצִּלְתָּהּ נָּא. רבי יהודה אומר, אני והו' הוֹשִׁיעָה נָּא. ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים. בשעת פטירתו, מה הן אומרים, יפי לך מזבח, יפי לך מזבח. רבי אליעזר אומר, ליה ולך, מזבח. ליה ולך, מזבח:

לוי יצחק

מסכת מועד קמן פרק ג'

ו רבי אליעזר אומר, מוֹשַׁחֲרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
עֲצַרְתָּ כִּשְׁבֶּת. רֵבֶן גְּמִלְיָאֵל אֹמֵר, רֹאשׁ
הַשָּׁנָה יוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּרִגְלִים. וְחַכְמִים
אֹמְרִים, לֹא כְדָבְרִי זֶה וְלֹא כְדָבְרִי זֶה, אֲלֵא
עֲצַרְתָּ כְּרִגְלִים, רֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַכַּפּוּרִים
כִּשְׁבֶּת:

ז אֵין קוֹרְעִין, וְלֹא חוֹלְצִין, וְאֵין מִכְרִין, אֲלֵא
קְרוֹכִיו שֶׁל מַת, וְאֵין מִכְרִין אֲלֵא עַל מִטָּה
וְקוֹפֶה. אֵין מוֹלִיכִין לְבֵית הָאֵבֶל לֹא בְּמִבְלָא
וְלֹא בְּאִסְקוּטָא וְלֹא בְּקוּנָן, אֲלֵא בְּסָלִים.
וְאֵין אֹמְרִים בְּרַכַּת אֲבֵלִים בְּמוֹעֵד, אֲבָל
עוֹמְדִין בְּשׁוּרָה וּמִנְחָמִין וּפּוֹטְרִין אֶת הַרְבֵּים:

ח אֵין מִנִּיחִין אֶת הַמִּטָּה בְּרֹחוֹב, שֶׁלֹּא
לְהַרְגִל אֶת הַהֶסְפֵּד, וְלֹא שֶׁל נָשִׁים לְעוֹלָם,
מִפְּנֵי הַכְּבוֹד. נָשִׁים בְּמוֹעֵד מַעֲנוֹת, אֲבָל לֹא
מִטְּפָחוֹת. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אֹמֵר, הַסְּמוּכוֹת
לְמִטָּה, מִטְּפָחוֹת:

ט בְּרֹאשֵׁי חֲדָשִׁים, בְּחִנּוּכָה וּבְכַפּוּרִים, מַעֲנוֹת,
וּמִטְּפָחוֹת בָּזָה וּבָזָה, אֲבָל לֹא מְקוֹנְנוֹת. נִקְבֵּר
הַמַּת, לֹא מַעֲנוֹת וְלֹא מִטְּפָחוֹת. אֵיזְהוּ עֲנִיו,
שֶׁבֶלֶן עוֹנוֹת כְּאַחַת. קִינָה, שְׂאֵחַת מִדְּבַרְתָּ
וְכֶלֶן עוֹנוֹת אַחֲרֶיהָ, שְׁנֹאמֵר (יִרְמְיָה טו'),
וְלִמְדָנָה בְּנִתִּיכֶם נְהִי, וְאַשֶּׁה רְעוּתָהּ קִינָה.
אֲבָל לְעֵתִיד לְבֹא הוּא אֹמֵר (יִשְׁעִיָּה כה'),
בְּלַע הַמּוֹת לִנְצַחַת, וּמַחֲהָ ה' אֱלֹהִים דְּמַעָה
מֵעַל כָּל פְּנִים וְגו':

לוי יצחק

מסכת יומא פרק ח'

א יוֹם הַכַּפּוּרִים אִסּוּר בְּאֲכִילָה וּבִשְׁתִּיָּה
וּבְרִחִיצָה וּבִסְבִּיכָה וּבִנְעִילַת הַסְּנָדָל

א וְאֵלוּ מִגְלָחִין בְּמוֹעֵד, הֵבֵא מִמְּדִינַת הַיָּם,
וּמִבֵּית הַשְּׂבִיבָה, וְהִיּוֹצֵא מִבֵּית הָאִסּוּרִין,
וְהַמְגִידָה שֶׁהִתִּירוּ לוֹ חַכְמִים, וְכֵן מִי שֶׁנִּשְׁאָל
לְחֶכֶם וְהִתֵּר, וְהַנִּזְיֹר, וְהַמַּצְרֵעַ הַעוֹלָה
מִשְׁמָאֲתוֹ לְמַהֲרָתָּה:

ב וְאֵלוּ מִכְבָּסִין בְּמוֹעֵד, הֵבֵא מִמְּדִינַת הַיָּם,
וּמִבֵּית הַשְּׂבִיבָה, וְהִיּוֹצֵא מִבֵּית הָאִסּוּרִים,
וְהַמְגִידָה שֶׁהִתִּירוּ לוֹ חַכְמִים, וְכֵן מִי שֶׁנִּשְׁאָל
לְחֶכֶם וְהִתֵּר, מִטְּפָחוֹת הַיָּדִים וּמִטְּפָחוֹת
הַפְּפָרִים וּמִטְּפָחוֹת הַסֶּפֶג, הַזִּבִּין וְהַזְּכוֹת
וְהַנְּדוּת וְהַיִּלּוּדוֹת, וְכָל הָעוֹלִין מִשְׁמָאֵה
לְמַהֲרָה, הִרִי אֵלוּ מִתְרִין, וְשָׂאֵר כָּל אָדָם,
אִסּוּרִין:

ג וְאֵלוּ כּוֹתְבִין בְּמוֹעֵד, קְדוּשֵׁי נָשִׁים, גְּמִין
וְשׁוֹבְרִין, דִּיתִיקִין, מִתְנֶה וּפְרוֹזְבוּלִין, אֲגֻרוֹת
שׁוּם וְאֲגֻרוֹת מְזוּן, שְׁמֵרֵי חֲלִיצָה וּמְאוּנִים,
וְשְׁמֵרֵי כְרוּרִין, וְגִזְרוֹת בֵּית דִּין, וְאֲגֻרוֹת שֶׁל
רְשׁוֹת:

ד אֵין כּוֹתְבִין שְׁמֵרֵי חוּב בְּמוֹעֵד. וְאִם אֵינוּ
מֵאֲמִינוּ אוֹ שֶׁאֵין לוֹ מַה יֵּאָכֵל, הִרִי זֶה יִכְתֹּב.
אֵין כּוֹתְבִין סְפָרִים, תְּפִלִּין וּמוֹזוֹת, בְּמוֹעֵד,
וְאֵין מְגִידִין אוֹת אַחַת, אֲפֹלוּ בְּסֶפֶר (הַעֲזֹרָה)
עֲזָרָא. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, כּוֹתֵב אָדָם תְּפִלִּין
וּמוֹזוֹת לְעֶצְמוֹ, וְסוּדָה עַל יָרְכּוֹ תִּכְלַת
לְצִיצִיתוֹ:

ה הַקּוֹבֵר אֶת מֵתוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים קֹדֶם לְרַגְלָהּ,
בְּמִלָּה הִימְנוּ גִזְרַת שְׂבָעָה. שְׁמֹנֶה, בְּמִלָּה
הִימְנוּ גִזְרַת שְׁלֹשִׁים, מִפְּנֵי שְׁאֵמְרוּ, שֶׁבֶת
עוֹלָה וְאֵינָה מִפְּסֶקֶת, רְגִלִּים מִפְּסִיקִין וְאֵינָן
עוֹלִין:

תעשה. ועל החמורות היא תולה עד שיבא יום הכפורים וכפר:

ט האומר, אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיק בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכפורים מכפר, אין יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו (ויקרא טז), עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו), וורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואמר (ירמיה יז), מקוה ישראל יי, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:



לוי יצחק

מסכת יומא פרק ח'

א יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה. והמלך והכהן ירחצו את פניהם, והתיה תנעל את הסנדל, דברי רבי אליעזר, וחכמים אוסרין:

ב האוכל ככותבת הנסה, כמות וכגריעיתה, והשותה מלא לגמיו, חיב. כל האכלין מצטרפין לככותבת. כל המשקין מצטרפין למלא לגמיו. האוכל ושותה, אין מצטרפין:

ג אכל ושתה בהעלם אחת, אינו חיב אלא

ובתשמיש המטה. והמלך והכהן ירחצו את פניהם, והתיה תנעל את הסנדל, דברי רבי אליעזר, וחכמים אוסרין:

ב האוכל ככותבת הנסה, כמות וכגריעיתה, והשותה מלא לגמיו, חיב. כל האכלין מצטרפין לככותבת. כל המשקין מצטרפין למלא לגמיו. האוכל ושותה, אין מצטרפין:

ג אכל ושתה בהעלם אחת, אינו חיב אלא חטאת אחת. אכל ועשה מלאכה, חיב שתי חטאות. אכל אכלין שאינן ראויין לאכילה, ושתה משקין שאינן ראויין לשתיה, ושתה ציר או מרים, פטור:

ד התינוקות, אין מענין אותם ביום הכפורים, אבל מחנכין אותם לפני שנה ולפני שנתיים, בשביל שיהיו רגילין במצות:

ה עברה שהריחה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה. חולה מאכילין אותו על פי בקיאי. ואם אין שם בקיאי, מאכילין אותו על פי עצמו, עד שיאמר די:

ו מי שאחזו בלמום, מאכילין אותו אפלו דברים טמאים, עד שיאורו עיניו. מי שנשכו כלב שוטה, אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו. ורבי מתיא בן חרש מתיר. ועוד אמר רבי מתיא בן חרש, החושש בגרונה, מטילין לו סם בתוך פיו בשבת, מפני שהוא ספק נפשות, וכל ספק נפשות דוחה את השבת:

ז מי שנפלה עליו מפלת, ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק נכרי ספק ישראלי, מפקחין עליו את הגל. מצאוהו חי, מפקחין עליו. ואם מת, יצוהו:

ח חטאת ואשם ודאי מכפרין. מיתה ויום הכפורים מכפרין עם התשובה. התשובה מכפרת על עברות קלות על עשה ועל לא

למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו), וורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר (ירמיה יז), מקוה ישראל יי, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:



רזי יצחק

מסכת פרה פרק ט'

א צלוּחית שנפל לתוכה מים כל שהן, רבי אליעזר אומר, יזה שתי הידות. וחכמים פוסלין. ירד לתוכה טל, רבי אליעזר אומר, יניחנה בחמה והטל עולה. וחכמים פוסלין. נפל לתוכה משקין ומי פרות, יערה וצריך לנגב. דיו, קומום, וקנקנתום, וכל דבר שהוא רושם, יערה ואינו צריך לנגב:

ב נפל לתוכה שקצים ורמשים ונתבקעו, או שנשתנו מראיהם, פסולין. חפושית, בין כך ובין כך פוסלת, מפני שהיא כשופרת. רבי שמעון ורבי אליעזר בן יעקב אומרים, הדיירה והכנה שבתבואה כשרים, מפני שאין בהם לחה:

ג שתת מהן בהמה או חיה, פסולין. כל העופות פסלין, חוץ מן היונה, מפני שהיא מוצצת. כל השרצים אינם פסלין, חוץ מן החלדה, מפני שהיא מלקת. רבן גמליאל אומר, אף הנחש, מפני שהיא מקיאה. רבי אליעזר אומר, אף העכבר:

ד החושב על מי חטאת לשנתו, רבי אליעזר אומר, פסול. רבי יהושע אומר, כשיטה. אומר

חטאת אחת. אבל ועשה מלאכה, חייב שתי חטאות. אבל אכלין שאינן ראויין לאכילה, ושתה משקין שאינן ראויין לשתיה, ושתה ציר או מרים, פטור:

ה התינוקות, אין מעניין אותן ביום הכפורים, אבל מתנבין אותם לפני שנה ולפני שנתיים, בשביל שיהיו רגילין במצות:

ו עברה שהריחה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה. חולה מאכילין אותו על פי בקיאו. ואם אין שם בקיאו, מאכילין אותו על פי עצמו, עד שיאמר די:

ז מי שאחזו בלמום, מאכילין אותו אפלו דברים טמאים, עד שיאורו עיניו. מי שנשכו כלב שומה, אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו, ורבי מתיא בן חרש מתיר. ועוד אומר רבי מתיא בן חרש, החושש בגורנו, מפילין לו סם בתוך פיו בשבת, מפני שהוא ספק נפשות, וכל ספק נפשות דוחה את השבת:

ח מי שנפלה עליו מפלת, ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק נכרי ספק ישראלי, מפקחין עליו את הגל. מצאוהו חי, מפקחין עליו. ואם מת, יניחוהו:

ט חטאת ואשם ודאי מכפרין. מיתה ויום הכפורים מכפרין עם התשובה. התשובה מכפרת על עברות קלות על עשה ועל לא תעשה. ועל החמורות היא תולה עד שיבא יום הכפורים ויכפר:

ט האומר, אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספקין בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכפורים מכפר, אין יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו (ויקרא טז), עברות שבין אדם

להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מותר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אליעזר מתייר:

ב כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת. חוץ מן המליח הניח, ודגים מלוחים קטנים וקולים האספנין, שהדחתן זו היא גמור מלאכתן:

ג שובר אדם את החבית לאכל הימנה גזירות, ובלבד שלא יתבון לעשות כלל. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתיירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא מותר. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחמאת:

ד נותנין תבשיל לתוך הכור בשביל שיהא שמו, ואת המים היפים פרעים בשביל שיצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שיהומו. מי שנשרו כליו בדרך במים, מהלך בהן ואינו חושש, הגיע לחצר החיצונה, שומטין בחמה, אבל לא כנגד העם:

ה הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלונטיות, לא יביאם בידו. אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלונטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידו:

ו סבין וממשמשין בבני מעים, אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימה, ואין עושין אפקטוזין, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השכר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא ימרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא:

רבי יוסי, כמה דברים אמורים, במים שאינם מקדשים. אבל במים המקדשין, רבי אליעזר אומר, בשיטה. רבי יהושע אומר, בשישיתה. ואם גרור, כשר:

ה מי חמאת שנפסלו, לא יגבלם בטיט, שלא יעשם תקלה לאחרים. רבי יהודה אומר, בטלו. פרה ששתת מי חמאת, בשורה טמא מעת לעת. רבי יהודה אומר, בטלו במעיה:

ו מי חמאת ואפר חמאת, לא יעבירם בנהר ובכפינה, ולא ישיטם על פני המים, ולא יעמוד בצד זה ויזרקם לצד זה. אבל עובר הוא במים עד צוארו. עובר הוא הטהור לחמאת ובידיו כלי ריקם הטהור לחמאת, ובמים שאינם מקדשין:

ז אפר כשר שנתערב באפר מקלה, הולכין אחר הרב לטמא, ואין מקדשין בו. רבי אליעזר אומר, מקדשין בכלן:

ח מי חמאת שנפסלו, מטמאין את הטהור לתרומה, בידיו ובגופו. ואת הטהור לחמאת, לא בידיו ולא בגופו. נטמא, מטמאים את הטהור לתרומה בידיו ובגופו. ואת הטהור לחמאת, בידיו, אבל לא בגופו:

ט אפר כשר שנתנו על גבי המים שאינן ראויין לקדש, מטמאין את הטהור לתרומה, בידיו ובגופו. את הטהור לחמאת, לא בידיו ולא בגופו:



לוי יצחק

מסכת שבת פרק כ"ב

א חבית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעודות, ואומר לאחרים, באו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות

לוי יצחק

מסכת נדרים פרק ח'

רבי מאיר. רבי יהודה אומר, עד שיעבר הפסח. קונם יין שאיני מועם השנה, נתעברה השנה, אסור בזה ובעבורה. עד ראש אדר, עד ראש אדר הראשון. עד סוף אדר, עד סוף אדר הראשון. רבי יהודה אומר, קונם יין שאיני מועם עד שיהא הפסח, אינו אסור אלא עד ליל הפסח, שלא נתכון זה אלא עד שעה שדרך בני אדם לשתות יין:

ו אמר קונם בשר שאיני מועם עד שיהא הצום, אינו אסור אלא עד לילי צום, שלא נתכון זה אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכל בשר. רבי יוסי בנו אומר, קונם שום שאיני מועם עד שיהא שבת, אינו אסור אלא עד לילי שבת, שלא נתכון זה אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכל שום:

ו האומר לחברו קונם שאני נהנה לך אם אין אתה בא ונוטל לבגדי כור אחד של חטין ושתי חביות של יין, הרי זה יכול להפר את נדרו שלא על פי חכם, ויאמר לו, כלום אמרת אלא מפני כבודי, והו כבודי. וכן האומר לחברו קונם שאתה נהנה לי אם אין אתה בא ונותן לבני כור אחד של חטין ושתי חביות של יין, רבי מאיר אומר, אסור עד שיתן. וחכמים אומרים, אף זה יכול להפר את נדרו שלא על פי חכם, ויאמר לו, הרי אני כאלו התקבלתי. היו מסרכין בו לשאת בת אחותו ואמר קונם שהיא נהנית לי לעולם, וכן המגרש את אשתו ואמר קונם אשתי נהנית לי לעולם, הרי אלו מתרות להנות לו, שלא נתכון זה אלא לשום אישות. היה מסרב בחברו שיאכל אצלו, אמר קונם לביתך שאיני נכנס, מפת צונן שאיני מועם לך, מתר לבנם לביתו ולשתות ממנו צונן, שלא נתכון זה אלא לשום אכילה ושתיה:

א קונם יין שאני מועם היום, אינו אסור אלא עד שתחשך. שבת זו, אסור בכל השבת, ושבת שעברה. חדש זה, אסור בכל החדש, וראש חדש להבא. שנה זו, אסור בכל השנה, וראש השנה לעתיד לבא. שבוע זה, אסור בכל השבוע, ושביעית שעברה. ואם אמר יום אחד, שבת אחת, חדש אחד, שנה אחת, שבוע אחד, אסור מיום ליום:

ב עד הפסח, אסור עד שיגיע. עד שיהא אסור עד שיצא. עד לפני הפסח, רבי מאיר אומר, אסור עד שיגיע. רבי יוסי אומר, אסור עד שיצא:

ג עד הקציר, עד הבציר, עד המסיק, אינו אסור אלא עד שיגיע. זה הכלל, כל שזמנו קבוע ואמר עד שיגיע, אסור עד שיגיע. אמר עד שיהא, אסור עד שיצא. וכל שאין זמנו קבוע, בין אמר עד שיהא, בין אמר עד שיגיע, אינו אסור אלא עד שיגיע:

ד עד הקיץ, עד שיהא הקיץ, עד שיתחילו העם להכניס בכלכלות. עד שיעבר הקיץ, עד שיקפלו המקצועות. עד הקציר, עד שיתחיל העם לקצר, קציר חטין אבל לא קציר שערים. הכל לפי מקום נדרו, אם היה ברה, ברה, ואם היה בכקעה, בכקעה:

ה עד הגשמים, עד שיהיו הגשמים, עד שתרד רביעה שניה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, עד שיגיע זמנה של רביעה. עד שיפסקו גשמים, עד שיצא ניסן בלוי, דברי



